

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. K.,** zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-25631-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2018, č. j. 31 A 44/2016 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 31 A 44/2016 - 28, Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-25631-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo žalobci zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 12. 2015, č. j. OAM-13027-31/TP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Krajský soud při svém rozhodování vzal v úvahu judikaturu správních soudů, především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37. V něm se uvádí, že (zdůraznění provedl nyní Nejvyšší správní soud) *„(c)izinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pohybu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný exces, aby bylo způsobilé narušit závažným způsobem veřejný pořádek tohoto státu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel po celou dobu svého pobytu disponoval platným pobytovým oprávněním, přičemž bod 6 preambule směrnice 2003/109/ES zdůrazňuje právě oprávněnost a nepřetržitost pobytu cizince. Není-li závažným porušením veřejného pořádku samotný nelegální pobyt cizince na území České republiky* […], *nemůže jím – samo o sobě – být ani neplnění účelu jinak povoleného (a tedy legálního) dlouhodobého pobytu.“*

[3] Krajský soud uzavřel, že žalobce sice neplnil stanovený účel dlouhodobého pobytu, jak vyplynulo ze správního spisu, nicméně takové porušení nespadá do kategorie závazného narušení veřejného pořádku. Krajský soud neshledal existenci dalších individuálních okolností, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, kterou napadla rozsudek v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud nehodnotil individuální skutkové okolnosti případu a omezil se na aplikaci výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 345/2017 - 37.

[6] Stěžovatelka trvá na tom, že při rozhodování postupovala v souladu se zákonem, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce nebyl jednatelem společnosti za účelem jejího obchodního vedení, již od počátku byl srozuměn se skutečností, že se nebude na obchodním vedení podílet, tedy neplnil účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Předně přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Je z něho patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech. Z další (velmi obecně formulované) argumentace v kasační stížnosti je patrné, že stěžovatelka spíše nesouhlasí s právním posouzením zaujatým krajským soudem. Napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[11] Podle konstantní judikatury je kasační bod způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených, uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Nejvyšší správní soud se proto mohl zabývat kasační námitkou pouze v nastíněné rovině a neshledal ji důvodnou.

[12] Stěžovatelka míní, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem. Má za to, že jednání žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek České republiky, a byl tak dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu. Nevymezila však konkrétně, v čem vidí rozpor mezi právním hodnocením svým a krajského soudu.

[13] Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil k problematice nevydání a zrušení pobytových oprávnění z důvodu narušení veřejného pořádku „závažným způsobem“, tj. nikoli způsobem obecným („obyčejným“), nýbrž kvalifikovaným (typově citelně škodlivějším než narušení obecné); viz rozsudky ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27. V nyní posuzovaném případě neshledal důvod se od své rozhodovací praxe odchýlit. Ztotožnil se s argumentací krajského soudu. Žalovaný pochybil, jestliže podřadil neplnění stanoveného účelu dlouhodobého pobytu pod důvod pro neudělení trvalého pobytu dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců [nyní písm. e) – pozn. NSS], tedy že se jedná o „závažné“ narušení veřejného pořádku.

[14] Žádné zvláštní důvody, proč by se konkrétně v případě žalobce mělo jednat o věc skutkově odlišnou od té, jež byla Nejvyšším správním soudem posuzována v již zmíněném rozsudku č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, stěžovatelka neuvádí. V této věci přitom po skutkové stránce šlo o to, že cizinec, ačkoli měl žalobce mezi roky 2006 a 2012 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání a účasti v právnické osobě, popřel, že by v tomto období vykonával podnikatelskou činnost v rámci společnosti X, v níž byl zapsán jako jednatel. Poté měl dotyčný cizinec pro období od 16. července 2014 do 15. července 2015 povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, přičemž mu bylo vydáno povolení k zaměstnání u družstva AKRADO. Pro toto družstvo ale nepracoval.

[15] Stěžovatelka v nyní projednávané věci tvrdí toliko, že žalobce, *„ač byl jednatelem společnosti X po dobu více než jednoho a půl roku, neznal žádného z jednatelů, nevěděl, jak vypadá sídlo společnosti, nebyl oprávněn za společnost podepisovat smlouvy a dokonce ani nevěděl, kým byl za výkon funkce jednatele odměňován. S přihlédnutím též ke skutečnosti, že účastník řízení popsal svou činnost jako 'shánění', je stěžovatelka přesvědčena, že účastník řízení se nestal jednatelem společnosti za účelem jejího obchodního vedení, přičemž, jak vyplynulo z*

provedeného výslechu, nebyl k této činnosti ani oprávněn. Účastník řízení tak musel již od počátku být srozuměn se skutečností, že se nebude podílet na obchodním vedení společnosti X“

[16] Již jen z porovnání základních rysů obou skutkových stavů je zjevné, že se od sebe v podstatných rysech neliší. Právně i skutkově jde i v nyní projednávané věci o případ toho typu, který byl již prejudikatuře Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyřešen.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Se stížními námitkami se nelze ztotožnit; kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, ale v řízení o kasační stížnosti mu nevznikly důvodně vynaložené náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu